

Arrest

nr. 203 270 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. FEYENS
Pastorijstraat 19
2330 MERKSPLAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. VAN DER HASSELT *loco* advocaat E. FEYENS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 januari 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 14 januari 2016 asiel aan. Op 26 juni 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U verklaart zeventien jaar oud te zijn. U woonde in Dand (district Surkhrod, provincie Nangarhar) samen met uw ouders, twee jongere broers en een oudere zus. U bent ongeschoold en oefende nooit een beroep uit.

Uw vader was tewerkgesteld bij het Afghaans nationaal leger. Wanneer hij na drie maanden niet meer thuis kwam, viel de Taliban jullie huis binnen. Ze waren op zoek naar u. U was op dat moment niet thuis. Uw moeder zei hen dat u net zoals uw vader vermist was. Uw moeder regelde samen met uw oom uw vlucht uit Afghanistan. Via Iran, Turkije en u onbekende landen kwam u in België aan. U was ongeveer twee maanden onderweg. Op 14 januari 2016 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban gevisieerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara, kopieën van documenten over de tewerkstelling van uw vader en een klachtenbrief ondertekend door de ouderen neer, alsook de enveloppes waarin deze documenten werden bezorgd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, het onderzoek dat plaats vond op 8 februari 2016, waarvan de beslissing u werd betekend door de dienst Voogdij stelt dat u ouder dan achttien jaar bent. Dat u op 31 januari 2000 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek onmogelijk. Uw leeftijd wordt meer dan tien jaar hoger geschat, met geboortedatum op 1 januari 1990. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u, die nu ongeveer zevenentwintig (!) jaar oud moet zijn, zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate. Ook tijdens het gehoor blijft u erbij dat u minderjarig bent en dat u momenteel zeventien jaar bent (CGVS, p.5). U gaat niet akkoord met het leeftijdsonderzoek (CGVS, p.26). Niet alleen wil u niet uw ware leeftijd zeggen, tijdens het gehele gehoor op het CGVS blijft u zich ook verschuilen achter uw zogenaamde minderjarigheid om te verklaren waarom u allerlei zaken niet weet.

Door geen zicht te geven op uw werkelijke leeftijd, geeft u ook geen zicht op uw ware profiel en identiteit. Zo zegt u ongeschoold te zijn. U zou niet naar school kunnen gaan zijn omdat u stotterde (CGVS, p.8). Ook verder tijdens het gehoor blijft u verwijzen naar het feit dat u doof en stom zou zijn (CGVS, p.17). Hier is tijdens het interview echter niets van te merken en u legt hier bovendien ook geen enkel medisch attest van neer. U beweert verder dat u door uw doofstomheid en door uw jonge leeftijd ook niet kon werken. Meer nog, u zegt zelfs dat jongens van zestien niet werken als landbouwer, dat doen ze pas als ze oud worden (CGVS, p.9). Het CGVS kan hier echter geen geloof aan hechten. Dat een volwassen man in Afghanistan gewoon niets zou doen en thuis zou blijven, is volkomen ongeloofwaardig. Het is trouwens opvallend dat u beweert geen onderwijs te hebben gevolgd, maar dat

u toch Dari en Pashtu kan spreken. Pashtu is uw moedertaal, Dari zou u geleerd hebben van de dorpelingen (CGVS, p. 7-8). Hoe u dit zou hebben kunnen leren ondanks uw zelfverklaarde doofstomheid, blijft een raadsel. Het CGVS kan alleen maar vaststellen dat u geen zicht biedt op uw scholingsgraad en beroepsactiviteiten in Afghanistan.

Hoewel u voorts zeer goed op de hoogte bent over de geografische omgeving van uw woonplaats, komt de informatie die u aanlevert toch zeer ingestudeerd over. Zo zegt u bijvoorbeeld eerst Sheikh Mesri niet te kennen. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt naar plaatsen voor vluchtelingen die terugkeren uit Pakistan, komt u wel onmiddellijk met Sheikh Mesri over de brug (CGVS, p.25). Hoewel u zegt niet naar school te zijn geweest en niet gewerkt te hebben, kan u wel zonder problemen de naburige districten van Surkhrod opsommen (CGVS, p.20).

Ook over mogelijke familiebanden legt u vreemde verklaringen af. Wanneer u geconfronteerd wordt met het Facebookprofiel van Z. N. (...) (informatie toegevoegd aan het administratief dossier), zegt u dat u hem niet kent. Hij heeft nochtans dezelfde naam als uw broer, maar u beweert dat uw broer geen Facebook heeft. Zelfs als het CGVS erop wijst dat hij een foto van u gebruikt heeft als profielfoto, blijft u ontkennen dat u hem kent. U zegt dat veel mensen uw foto gebruiken, dat ze er van houden en dat misschien iemand anders uw Facebook gebruikt (CGVS, p.25). Aangezien Z. N. (...) aangeeft in Kabul te verblijven, lijkt u eerder te willen ontkennen dat u ook daar banden heeft. U bent ook bevriend met S. K. N. (...), eveneens iemand met dezelfde familienaam die ook verblijft in Kabul (informatie toegevoegd aan administratief dossier), maar ook hem beweert u niet te kennen (CGVS, p.26). Het heeft er evenwel alle schijn van dat u over een familiaal netwerk in Kabul kan beschikken.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt aldus dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, herkomst en profiel, waardoor logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang komt. Echter die ongeloofwaardigheid zou ook blijken uit volgende vaststellingen. Zo verklaart u dat uw vader tewerkgesteld was in het leger. Hij werkte in Kandahar en zou er jegrans (majoor) geweest zijn (CGVS, p.10). Dat zou het enige zijn dat hij ooit over zijn job verteld heeft. Voor de rest kan u geen informatie aanleveren. U zegt nog wel dat er twee sterren zouden afgebeeld zijn als zijn insigne (CGVS, p.11). Uit informatie beschikbaar (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt echter dat twee sterren op zichzelf niet bestaan als insigne in het Afghaanse nationale leger. Het insigne voor jegrans (majoor) is een ster en een schaar. Nochtans verklaart u ook dat hij al in het leger was voor uw geboorte (CGVS, p.11). Dat u dan ook niet meer info kan aanleveren over een job die uw vader uw ganse leven heeft uitgeoefend, is dan ook verbazingwekkend.

Ook over de inval van de Taliban in uw huis kan u zo goed als geen info aanleveren. U wordt gevraagd wanneer deze plaats vond, weer maar eens zegt u dat u er niets van weet. Het enige wat u kan zeggen is dat u niet thuis was, dat u bij uw oom was (CGVS, p.17). Waar u bij DVZ nog verklaarde dat de Taliban bij de inval in uw huis zou gezegd hebben dat uw vader door hen gearresteerd is, ontkent u op het CGVS dit gezegd te hebben, u zou enkel gezegd hebben dat hij vermist is (CGVS, p.18).

Maar ook over die verdwijning van uw vader kan u geen informatie aanleveren. Uw moeder heeft u verteld dat hij vermist is en dat is alles wat u weet. U weet zelfs niet of hij momenteel nog leeft of niet. U kan er blijkbaar niet over spreken met uw moeder, hoewel u met haar wel af en toe contact heeft (CGVS, p.14, p.18). U zou uw vader zelf het laatst gezien hebben vier maanden voor uw vertrek (CGVS, p.14). U kan dit niet situeren in de tijd, u telde de maanden niet. Wanneer u gevraagd wordt of u zich misschien het seizoen kan herinneren, zegt u nietszeggend dat het een periode is wanneer er niets op de velden staat, wanneer dat juist is kan u evenwel niet duiden (CGVS, p.15).

Gevraagd waarom de Taliban dan naar u op zoek zouden zijn, antwoordt u dat ze misschien dachten dat u dezelfde job ging doen als uw vader. Geconfronteerd of ze dan geen probleem zouden hebben met uw zelfverklaarde doofstomheid, zegt u dat de Taliban dacht dat u fit was. Even later wijzigt u uw verklaringen en zegt u plots dat het geen probleem is voor de Taliban dat u doof en stom bent, ze rekruteren iedereen vanaf de leeftijd van zestien jaar (CGVS, p.17).

U weet trouwens ook niet wanneer u Afghanistan hebt verlaten. U verklaart dat het lang geleden is en dat u het niet exact meer weet. Na enig aandringen zegt u dat het tijdens de wintertijd was, dat tarwe dan gezaaid wordt. Gevraagd om dan de wintermaanden op te sommen, noemt u merkwaardig genoeg saur en saratan (komt overeen met midden april tot midden juli) wat lente- en zomermaanden zijn (CGVS, p.5). Tot slot weet u ook niet of de Taliban nog langsgeweest is nadat u Afghanistan hebt verlaten. Meer nog, u blijkt het zelfs niet te vragen (CGVS, p.18), wat zeer vreemd is aangezien deze

problemen met de Taliban de aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan zouden zijn geweest. Uw schijnbare desinteresse in het eventuele vervolg van dit verhaal kan alleen worden verklaard door de bedrieglijkheid van uw relaas.

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielaanvraag als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara moet uw zogezegde minderjarigheid bewijzen. Dat dit een onbetrouwbaar document is, kan bijgevolg niet worden betwijfeld. Bovendien beweert u deze taskara drie of vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan te hebben ontvangen. De uitgiftedatum die erop vermeld staat is echter 27/12/1393 (komt overeen met 18 maart 2015 in de Westerse kalender) (CGVS, p.7). Aangezien u hier asielaanvraag hebt aangevraagd op 14 januari 2016, had u deze dus minder dan een jaar voor uw vertrek. Bij bezigheid wordt er bovendien arbeider vermeld, wat ook niet overeenkomt met uw verklaringen. Wat de taskara betreft, moet bovendien worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Dit argument geldt ook voor de brief van de ouders die u voorlegt. Op te merken valt dat ook in deze brief wordt gezegd dat uw vader zou gearresteerd zijn, conform uw eerdere verklaringen bij DVZ die u echter ontkende tijdens het gehoor op het CGVS (CGVS, p.19). De documenten die u voorlegt omtrent de tewerkstelling van uw vader zijn allemaal fotokopieën. U verklaart dit door te zeggen dat de originele documenten werden gestolen uit uw rugzak. U heeft hier echter geen aangifte van gedaan, volgens u omdat er een communicatieprobleem was (CGVS, p.3). Het CGVS kan hier echter geen geloof aan hechten en vindt het zeer opvallend dat net die documenten zijn gestolen uit uw rugzak. Andere documenten zoals de taskara en de brief van de ouders kan u wel nog in originele vorm voorleggen. U geeft dit niet aan in het begin, maar ook de taskara van uw vader (CGVS, p.12) en een enkele foto waar u samen met uw vader opstond zouden eveneens zijn gestolen (CGVS, p.20). Alleszins kunnen de documenten die u wel neerlegt bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielaanvraag een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Niettegenstaande u bij de aanvang van en tijdens uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, activiteiten, verblijfplaatsen, en uw relaas. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen, bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfplaats, achtergrond, familiale situatie en het familiaal netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielaanvraag raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk. Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op

ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 20, § 2, en 20/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Zoals verzoeker reeds voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft uitgelegd, kampt verzoeker met een ernstig spraakprobleem én hoorprobleem.

Een en ander werd vastgesteld door een dokter (stuk 3). Verzoeker heeft een uitgesproken perceptief gehoorverlies en heeft bijgevolg een hoorapparaat.

Daarnaast stottert verzoeker ook sedert zijn geboorte. De tolk, dewelke aanwezig was op een consultatie van verzoeker bij zijn raadsman, kon inderdaad ook bevestigen dat verzoeker problemen had met spreken. Wanneer verzoeker spreekt, heeft hij immers een probleem met zijn tong.

Zoals uit de bestreden beslissing reeds blijkt, is verzoeker om die reden ongeschoold (zie ook infra). Recentelijk werd verzoeker bijvoorbeeld ook uit zijn klas gezet, alwaar hij hier in België les volgt om de Nederlandse taal te leren, gelet op zijn spraak- en hoorprobleem. Verzoeker kon immers niet met de rest van zijn klas mee volgen.

Gedurende het interview voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 7 april 2017 heeft dit tot diverse problemen geleid.

Gedurende het gehoor was er een ernstig communicatieprobleem.

Verzoeker verstond immers de tolk, die aldaar aanwezig was, niet correct en kon zich daarenboven niet correct verstaanbaar maken. Hierdoor diende verzoeker vast te stellen dat een heel aantal elementen, weergegeven in de bestreden beslissing dd. 26 juni 2017, niet correct zijn.

Zo vermeldt de bestreden beslissing (stuk 2 - p. 2) dat verzoeker geen zicht zou bieden op zijn scholingsgraad en beroepsactiviteiten in Afghanistan.

De bestreden beslissing vermeldt immers dat verzoeker niet naar school zou gegaan zijn en tevens ook niet zou werken als landbouwer. Een en ander is niet correct en wellicht te wijten aan het communicatieprobleem tussen verzoeker en de aanwezige tolk.

Immers, gezien verzoeker niet naar school kon gaan, hielp hij wel degelijk zijn familie thuis (o.a. op het land).

Een en ander werd wellicht foutief begrepen door de tolk waardoor de bestreden beslissing niet correct is.

Om de hierboven vermelde redenen, meent verzoeker terecht dat er een schending is van artikel 20 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, aangezien er niet het minste rekening werd gehouden met de bijzondere situatie van verzoeker bij het aanduiden van een tolk die belast was met het bijstaan van verzoeker tijdens het gehoor enerzijds en anderzijds aangezien de tolk bijgevolg niet getrouw de verklaringen van verzoeker heeft vertaald. Dit laatste maakt dan weer een schending uit van artikel 20/1 van voormeld Koninklijk Besluit.

In de asielpcedure is de taak van de tolk nochtans essentieel en kan deze doorslaggevend zijn bij het onderzoek en de besluitvorming. Gezien verzoeker geen westerse taal machtig is, kon verzoeker tijdens het gehoor op geen enkele manier de vertaling van de gezegden controleren.

Gezien verzoeker zijn problematiek kan aantonen aan de hand van hetgeen vastgesteld en geattesteerd werd door een arts, versterkt een en ander de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker, waardoor hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/5, §3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker laat gelden dat er duidelijk een gegronde vrees voor vervolging is in zijn land van herkomst, gezien zijn problematiek met de taliban. Hij herhaalt dat zijn vader verdween nadat werd vastgesteld dat deze banden had met het Amerikaanse leger en dat hij zelf ook gezocht werd door de taliban, die hem diverse dreigbrieven stuurde en hem kwam opzoeken in zijn woning.

Bovendien bevat de bestreden beslissing volgens verzoeker diverse foutieve elementen. Zo meent de commissaris-generaal dat twee sterren op zichzelf niet bestaan als insigne in het Afghaanse leger, terwijl verzoeker een foto bijbrengt van zijn vader waarop zeer duidelijk te zien is dat het insigne twee sterren bevat. Daarnaast wijst verzoeker erop dat het feit dat hij het moeilijk heeft met horen en spreken niet wil zeggen dat hij de talen Dari en Pashtu niet zou kunnen.

Ten slotte werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing niets vermeldt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, terwijl zijn regio een zone is met een hoog conflictgehalte.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker laat gelden dat de ernstige schade in de zin van deze bepalingen bestaat uit een onmenselijke, vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst. Bij een terugkeer loopt hij immers ernstig risico om in handen te vallen van de taliban.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- een medisch verslag van dokter J.V.V. van 16 mei 2017;
- een foto.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, geschonden acht. Evenmin zet hij uiteen op welke wijze hij artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

2.3.3.2. Aangaande verzoekers verwijzing in het derde middel naar de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3.3. Het tweede en het derde middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 20, § 2, en 20/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 omdat hij met een ernstig spraak- en gehoorprobleem kampt dat gedurende het interview op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) tot diverse problemen heeft geleid.

Artikel 20, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bepaalt het volgende:

“§ 2. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde houdt rekening met de bijzondere situatie van de asielzoeker bij het aanduiden van de tolk belast met het bijstaan van de asielzoeker tijdens het gehoor.”

Artikel 20/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidt als volgt:

“De tolk vertaalt getrouw de verklaringen van de personen aanwezig op het gehoor.”

Te dezen wordt niet betwist dat verzoeker een perceptief gehoorverlies heeft waardoor hij een hoorapparaat heeft en dat hij sedert zijn geboorte stottert. Verzoeker toont evenwel niet aan dat tijdens het gehoor op het CGVS geen rekening werd gehouden met zijn spraak- en gehoorprobleem en dat deze problematiek tot diverse problemen heeft geleid. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker bij de aanvang van het gehoor heeft kunnen melden dat hij niet zo goed hoort en dat hijzelf

en de tolk meteen na deze melding dichter bij elkaar zijn gaan zitten (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 7 april 2017, p. 1). Voorts werd verzoeker gevraagd om onmiddellijk aan de *protection officer* van het CGVS te laten weten als hij hem of de tolk niet begrijpt. Meteen daarna gevraagd of hij de tolk begrijpt, antwoordde verzoeker dat hij een beetje een probleem heeft wanneer hij praat, maar dat hij voor de rest de tolk begrijpt (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 7 april 2017, p. 2). Verder blijkt uit het gehoorverslag genoegzaam dat verzoeker de vragen inzake zijn personalia en zijn asielrelaas verstond en dat wanneer hij twijfelde, hij zelf de vraag herhaalde om zeker te zijn of hij de gestelde vraag goed begrepen had (zie bijvoorbeeld: adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 7 april 2017, p. 5, over de namen van de zesde maand en van de wintermaanden, p. 6, over de prijs van een zak bloem, p. 12, over wie hem de documenten heeft verstuurd en over facebook, p. 14-15, over wanneer hij zijn vader de laatste keer had gezien, enz.) of aan de *protection officer* van het CGVS vroeg om de vraag te herhalen (zie: adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 7 april 2017, p. 11, over het symbool dat voor "jegran" staat en over Kandahar). Op zijn beurt herhaalde ook de *protection officer* van het CGVS zijn vragen wanneer hij merkte dat verzoeker er niet op antwoordde (zie: adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 7 april 2017, p. 8). Ten slotte gaf verzoeker op het einde van het gehoor aan dat hij alle vragen goed begrepen had en dat hij ook de tolk goed begrepen had (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 7 april 2017, p. 26). Tevens blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoeker zich op het CGVS niet correct verstaanbaar heeft kunnen maken. Verzoeker houdt weliswaar voor dat de tolk hem allicht foutief begrepen heeft waardoor werd vastgesteld dat hij niet naar school zou gaan en ook niet zou werken als landbouwer, doch hij duidt niet wat hij anders zou hebben verklaard dan dat hij niets anders deed dan thuis blijven, zijn moeder helpen en boodschappen doen, dat hij geen werk had, dat het land niet bewerkt werd nu zijn vader op zijn werk was en dus niemand het kon doen, en dat in Afghanistan jongens van 16 jaar niet als landbouwer werken (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 7 april 2017, p. 9).

Aldus toont verzoeker niet aan dat bij het aanduiden van de tolk die hem moest bijstaan tijdens het gehoor op het CGVS geen rekening werd gehouden met zijn gehoor- en spraakproblemen of dat de tolk zijn verklaringen niet getrouw zou hebben vertaald.

Een schending van de artikelen 20, § 2, en 20/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet de waarheid heeft verteld over zijn identiteit, herkomst en profiel, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde geboortedatum, hij geen zicht biedt op zijn scholingsgraad en beroepsactiviteiten in Afghanistan, de informatie die hij over de geografische omgeving van zijn woonplaats aanlevert zeer ingestudeerd overkomt en hij vreemde verklaringen aflegde over mogelijke familiebanden, en omdat (ii) zijn verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden, nu het verbazingwekkend is dat hij niet meer informatie kan aanleveren over een job die zijn vader zijn ganse leven zou hebben uitgeoefend, hij over de inval van de taliban in zijn huis zo goed als geen informatie kan aanleveren, hij over de verdwijning van zijn vader geen informatie kan aanleveren, hij zijn verklaringen over waarom de taliban naar hem op zoek zouden zijn wijzigde en hij niet weet wanneer hij Afghanistan verlaten heeft en of de taliban nog is langs geweest nadat hij Afghanistan heeft verlaten.

Op een verzoeker van internationale bescherming rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De plicht tot medewerking vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande verzoeker er tijdens zijn gehoor op gewezen werd hoe belangrijk het was dat hij de waarheid sprak over zijn reële situatie voor zijn vertrek naar België (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 7 april 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen duidelijk dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Verzoeker biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op zijn werkelijke identiteit, herkomst en profiel.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze opmerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde geboortedatum. De commissaris-generaal overweegt wat dit betreft het volgende:

“Immers, het onderzoek dat plaats vond op 8 februari 2016, waarvan de beslissing u werd betekend door de dienst Voogdij stelt dat u ouder dan achttien jaar bent. Dat u op 31 januari 2000 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek onmogelijk. Uw leeftijd wordt meer dan tien jaar hoger geschat, met geboortedatum op 1 januari 1990. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u, die nu ongeveer zevenentwintig (!) jaar oud moet zijn, zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate. Ook tijdens het gehoor blijft u erbij dat u minderjarig bent en dat u momenteel zeventien jaar bent (CGVS, p.5). U gaat niet akkoord met het leeftijdsonderzoek (CGVS, p.26). Niet alleen wil u niet uw ware leeftijd zeggen, tijdens het gehele gehoor op het CGVS blijft u zich ook verschuilen achter uw zogenaamde minderjarigheid om te verklaren waarom u allerlei zaken niet weet.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoeker geen zicht biedt op zijn scholingsgraad en beroepsactiviteiten in Afghanistan. Hij motiveert dit als volgt in de bestreden beslissing:

“Door geen zicht te geven op uw werkelijke leeftijd, geeft u ook geen zicht op uw ware profiel en identiteit. Zo zegt u ongeschoold te zijn. U zou niet naar school kunnen gaan zijn omdat u stotterde (CGVS, p.8). Ook verder tijdens het gehoor blijft u verwijzen naar het feit dat u doof en stom zou zijn (CGVS, p.17). Hier is tijdens het interview echter niets van te merken en u legt hier bovendien ook geen enkel medisch attest van neer. U beweert verder dat u door uw doofstomheid en door uw jonge leeftijd ook niet kon werken. Meer nog, u zegt zelfs dat jongens van zestien niet werken als landbouwer, dat doen ze pas als ze oud worden (CGVS, p.9). Het CGVS kan hier echter geen geloof aan hechten. Dat een volwassen man in Afghanistan gewoon niets zou doen en thuis zou blijven, is volkomen ongeloofwaardig. Het is trouwens opvallend dat u beweert geen onderwijs te hebben gevolgd, maar dat u toch Dari en Pashtu kan spreken. Pashtu is uw moedertaal, Dari zou u geleerd hebben van de dorpelingen (CGVS, p. 7-8). Hoe u dit zou hebben kunnen leren ondanks uw zelfverklaarde doofstomheid, blijft een raadsel. Het CGVS kan alleen maar vaststellen dat u geen zicht biedt op uw scholingsgraad en beroepsactiviteiten in Afghanistan.”

Verzoeker laat wat dit betreft in het tweede middel gelden dat zijn gehoor- en spraakvermogen sterk verminderd zijn, maar dat dit niet wil zeggen dat hij de talen Dari en Pashtu niet zou kunnen. Hij meent dat de redenering van de commissaris-generaal omtrent zijn kennis van deze talen niet correct is. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat hij op het CGVS zelf verklaard heeft dat hij in Afghanistan volledig doof was en dat hij hier verbetering heeft gehad en nu ook beter kan praten (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 7 april 2017, p. 17). Door thans te verklaren dat hij het enkel moeilijk heeft met horen en spreken, slaagt verzoeker er niet in te verklaren hoe het komt dat hij, hoewel hij in Afghanistan volledig doof was en stotterde, van de dorpelingen aldaar de taal Dari zou hebben geleerd.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Hoewel u voorts zeer goed op de hoogte bent over de geografische omgeving van uw woonplaats, komt de informatie die u aanlevert toch zeer ingestudeerd over. Zo zegt u bijvoorbeeld eerst Sheikh Mesri niet te kennen. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt naar plaatsen voor vluchtelingen die terugkeren uit Pakistan, komt u wel onmiddellijk met Sheikh Mesri over de brug (CGVS, p.25). Hoewel u zegt niet naar school te zijn geweest en niet gewerkt te hebben, kan u wel zonder problemen de naburige districten van Surkhrod opsommen (CGVS, p.20).

Ook over mogelijke familiebanden legt u vreemde verklaringen af. Wanneer u geconfronteerd wordt met het Facebookprofiel van Z. N. (...) (informatie toegevoegd aan het administratief dossier), zegt u dat u hem niet kent. Hij heeft nochtans dezelfde naam als uw broer, maar u beweert dat uw broer geen Facebook heeft. Zelfs als het CGVS erop wijst dat hij een foto van u gebruikt heeft als profielfoto, blijft u ontkennen dat u hem kent. U zegt dat veel mensen uw foto gebruiken, dat ze er van houden en dat misschien iemand anders uw Facebook gebruikt (CGVS, p.25). Aangezien Z. N. (...) aangeeft in Kabul te verblijven, lijkt u eerder te willen ontkennen dat u ook daar banden heeft. U bent ook bevriend met S. K. N. (...), eveneens iemand met dezelfde familienaam die ook verblijft in Kabul (informatie toegevoegd aan administratief dossier), maar ook hem beweert u niet te kennen (CGVS, p.26). Het heeft er evenwel alle schijn van dat u over een familiaal netwerk in Kabul kan beschikken.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Bovendien merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst

Vreemdelingenzaken zowel onderaan de vragenlijst van het CGVS als onderaan zijn verklaring (adm. doss., stuk 11) een professionele handtekening kon plaatsen, wat bevestigt dat verzoeker zich ten onrechte een profiel als analfabeet tracht aan te meten.

Gelet op het voorgaande, kon de commissaris-generaal terecht stellen dat doordat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn identiteit, herkomst en profiel, logischerwijze ook de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in het gedrang komt.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de Taliban blijkt eens te meer uit de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing:

“Zo verklaart u dat uw vader tewerkgesteld was in het leger. Hij werkte in Kandahar en zou er jegan (majoor) geweest zijn (CGVS, p.10). Dat zou het enige zijn dat hij ooit over zijn job verteld heeft. Voor de rest kan u geen informatie aanleveren. U zegt nog wel dat er twee sterren zouden afgebeeld zijn als zijn insigne (CGVS, p.11). Uit informatie beschikbaar (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt echter dat twee sterren op zichzelf niet bestaan als insigne in het Afghaanse nationale leger. Het insigne voor jegan (majoor) is een ster en een schaar. Nochtans verklaart u ook dat hij al in het leger was voor uw geboorte (CGVS, p.11). Dat u dan ook niet meer info kan aanleveren over een job die uw vader uw ganse leven heeft uitgeoefend, is dan ook verbazingwekkend.

Ook over de inval van de Taliban in uw huis kan u zo goed als geen info aanleveren. U wordt gevraagd wanneer deze plaats vond, weer maar eens zegt u dat u er niets van weet. Het enige wat u kan zeggen is dat u niet thuis was, dat u bij uw oom was (CGVS, p.17). Waar u bij DVZ nog verklaarde dat de Taliban bij de inval in uw huis zou gezegd hebben dat uw vader door hen gearresteerd is, ontkent u op het CGVS dit gezegd te hebben, u zou enkel gezegd hebben dat hij vermist is (CGVS, p.18).

Maar ook over die verdwijning van uw vader kan u geen informatie aanleveren. Uw moeder heeft u verteld dat hij vermist is en dat is alles wat u weet. U weet zelfs niet of hij momenteel nog leeft of niet. U kan er blijkbaar niet over spreken met uw moeder, hoewel u met haar wel af en toe contact heeft (CGVS, p.14, p.18). U zou uw vader zelf het laatst gezien hebben vier maanden voor uw vertrek (CGVS, p.14). U kan dit niet situeren in de tijd, u telde de maanden niet. Wanneer u gevraagd wordt of u zich misschien het seizoen kan herinneren, zegt u nietszeggend dat het een periode is wanneer er niets op de velden staat, wanneer dat juist is kan u evenwel niet duiden (CGVS, p.15).

Gevraagd waarom de Taliban dan naar u op zoek zouden zijn, antwoordt u dat ze misschien dachten dat u dezelfde job ging doen als uw vader. Geconfronteerd of ze dan geen probleem zouden hebben met uw zelfverklaarde doofstomheid, zegt u dat de Taliban dacht dat u fit was. Even later wijzigt u uw verklaringen en zegt u plots dat het geen probleem is voor de Taliban dat u doof en stom bent, ze rekruteren iedereen vanaf de leeftijd van zestien jaar (CGVS, p.17).

U weet trouwens ook niet wanneer u Afghanistan hebt verlaten. U verklaart dat het lang geleden is en dat u het niet exact meer weet. Na enig aandringen zegt u dat het tijdens de wintertijd was, dat tarwe dan gezaaid wordt. Gevraagd om dan de wintermaanden op te sommen, noemt u merkwaardig genoeg saur en saratan (komt overeen met midden april tot midden juli) wat lente- en zomermaanden zijn (CGVS, p.5). Tot slot weet u ook niet of de Taliban nog langsgeweest is nadat u Afghanistan hebt verlaten. Meer nog, u blijkt het zelfs niet te vragen (CGVS, p.18), wat zeer vreemd is aangezien deze problemen met de Taliban de aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan zouden zijn geweest. Uw schijnbare desinteresse in het eventuele vervolg van dit verhaal kan alleen worden verklaard door de bedrieglijkheid van uw relaas.

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielaanvraag als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.”

Verzoeker voert in het tweede middel nog aan dat hij een foto bijbrengt van zijn vader waarop deze duidelijk te zien is met een insigne dat twee sterren bevat. Daargelaten de vraag of de betrokken persoon die figureert op de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde foto (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4), wordt er op gewezen dat uit de informatie in het administratief dossier (adm. doss., stuk 15, map met ‘landeninformatie’, nr. 3: overzicht insignes Afghaans nationaal leger) blijkt dat de insigne voor een “jagan” (majoor) bestaat uit één ster en een schaar. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vader “jagan” (majoor) was in het Afghaanse leger. Hoe dan ook blijft de vaststelling in de bestreden beslissing dat het verbazingwekkend is dat verzoeker niet meer informatie kan aanleveren over de job die zijn vader zijn ganse leven heeft uitgeoefend overeind.

De overige hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing laat verzoeker volledig ongemoeid. Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en terecht zijn, worden door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 14, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en terrechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert als volgt:

“Uw taskara moet uw zagezegde minderjarigheid bewijzen. Dat dit een onbetrouwbaar document is, kan bijgevolg niet worden betwijfeld. Bovendien beweert u deze taskara drie of vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan te hebben ontvangen. De uitgiftedatum die erop vermeld staat is echter 27/12/1393 (komt overeen met 18 maart 2015 in de Westerse kalender) (CGVS, p.7). Aangezien u hier asiel hebt aangevraagd op 14 januari 2016, had u deze dus minder dan een jaar voor uw vertrek. Bij bezigheid wordt er bovendien arbeider vermeld, wat ook niet overeenkomt met uw verklaringen. Wat de taskara betreft, moet bovendien worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Dit argument geldt ook voor de brief van de ouderen die u voorlegt. Op te merken valt dat ook in deze brief wordt gezegd dat uw vader zou gearresteerd zijn, conform uw eerdere verklaringen bij DVZ die u echter ontkende tijdens het gehoor op het CGVS (CGVS, p.19). De documenten die u voorlegt omtrent de tewerkstelling van uw vader zijn allemaal fotokopieën. U verklaart dit door te zeggen dat de originele documenten werden gestolen uit uw rugzak. U heeft hier echter geen aangifte van gedaan, volgens u omdat er een communicatieprobleem was (CGVS, p.3). Het CGVS kan hier echter geen geloof aan hechten en vindt het zeer opvallend dat net die documenten zijn gestolen uit uw rugzak. Andere documenten zoals de taskara en de brief van de ouderen kan u wel nog in originele vorm voorleggen. U geeft dit niet aan in het begin, maar ook de taskara van uw vader (CGVS, p.12) en een enkele foto waar u samen met uw vader opstond zouden eveneens zijn gestolen (CGVS, p.20). Alleszins kunnen de documenten die u wel neerlegt bovenstaande appreciatie niet ombuigen.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, heeft verzoeker echter niet de waarheid verteld over zijn identiteit, activiteiten, verblijfplaatsen en relaas. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen maakt verzoeker met de loutere bewering in het tweede middel dat zijn regio een zone is met een hoog conflictgehalte niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van

het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Aldus toont verzoeker niet aan dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN